

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce X. X., nar. XX. X. XXXX**, státního příslušníka Ukrajiny, **zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou**, se sídlem Bratřanců Veverkových 396, 530 02 Pardubice, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. MV-82205-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Matka nezaopatřeného zletilého žalobce (otec žalobce zemřel) pobývá na území České republiky (Pardubice) na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 6. 6. 2012. Žalobce žije s prarodiči na Ukrajině a studuje zde Střední odbornou školu ekonomickou (denní studium).

V zastoupení žalobce podala matka žalobce dne 9. 2. 2015 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), podle něhož se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

V žádosti (ani v průběhu celého řízení před správním orgánem prvního stupně) žalobce nic konkrétního netvrdil, přiložil k ní však (mimo jiné) potvrzení o tom, že je studentem (denní studium) 1. ročníku Střední odborné školy ekonomické na Ukrajině, přičemž doba trvání studia je od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2017.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo vnitra“ či „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 4. 2015, č. j. OAM-2107-10/TP-2015, ve spojení s rozhodnutím **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** ze dne 14. 10. 2015, č. j. MV-82205-3/SO-2015, **byla žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítnuta, s odůvodněním, že nebylo potvrzeno, že by účelem pobytu žalobce na území České republiky bylo společné soužití s matkou, jak vyžaduje § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když ze žalobcem předložených listin plyne, že v současné době žalobce studuje na Ukrajině (denní studium) a bude zde studovat až do roku 2017, což vylučuje jeho soužití s matkou na území České republiky.**

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že studium v zemi původu není překážkou pro získání trvalého pobytu, potvrzením o studiu se pouze dokládá jeho nezaopatřenost. Skutečnost, že v současné době studuje v zemi původu neznamena, že nemůže po vydání povolení k trvalému pobytu pokračovat ve studiu na území České republiky. Jinými slovy studium žalobce na Ukrajině obecně nevylučuje společné soužití s matkou na území České republiky (v této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 52A 87/2014). Dále žalobce v průběhu řízení před soudem doplnil (a svá tvrzení doložil), že se intenzivně připravuje na život v České republice (jazyková příprava na School of Foreign Languages and Translation v Ternopilu, kde studuje český jazyk), a že dne 14. 3. 2016 podal žádost o přijetí na Střední školu automobilní Holice, přičemž dle ředitele školy nic nebrání jeho přijetí (školní rok 2016/2017). Žalobce též vyjádřil přesvědčení, že zamítnutím žádosti došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí, **přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území České republiky se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak. Podle § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců lze žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Není pochyb (v tomto ohledu lze odkázat nejen na rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 52A 87/2014 -71, ale též na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 57 A 120/2014 – 46 /proti oběma rozsudkům žalovaný nepodal kasační stížnost/) o tom, že cílem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území České republiky. Jedinou podmínkou je, že účelem pobytu dítěte cizince na území České republiky je společné soužití s rodiči. Společné soužití cizinců (rodičů a dítěte) před případným udělením povolení k trvalému pobytu podmínkou pro udělení povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení není (srov. vyjádření žalovaného shodného znění ve věci vedené u Krajského soudu Plzni pod sp. zn. 57 A 120/2014 citované v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 57 A 120/2014 – 46 /rozsudek dostupný na www.nssoud.cz/). Z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců dále neplyne, že by společné soužití muselo být realizováno nejpozději v den vydání rozhodnutí. **Nicméně lze souhlasit s žalovaným, že by z žádosti mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí (tedy že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), nikoliv až s odstupem několika let, např. až po dosažení zletilosti dítěte či po ukončení studia zletilého dítěte v zemi původu, tedy až v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žadatel nesplňoval.**

V daném případě žalobce přiložil k žádosti potvrzení o tom, že je studentem 1. ročníku Střední odborné školy ekonomické (Ukrajina), přičemž denní studium by měl ukončit až 30. 6. 2017. Jelikož v žádosti nebylo tvrzeno (a prokazováno), že žalobce má např. v úmyslu studium na této škole po udělení povolení k trvalému pobytu ukončit a ve studiu pokračovat v České republice (a v odvolacím řízení již nebylo možno tento nedostatek napravit /§ 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpis, dále též „správní řád“/), nelze vytýkat žalovanému, že dospěl k logickému závěru, že nebylo potvrzeno, že by účelem pobytu žalobce na území České republiky bylo společné soužití s matkou (jak vyžaduje § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), neboť denní studium na Ukrajině do 30. 6. 2017 skutečně vylučuje společné soužití

s matkou na území České republiky. Žádost žalobce byla proto za shora popsaného skutkového stavu zamítnuta důvodně. Tím se tato věc liší od věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 52A 87/2014. V posledně zmíněném případě totiž nezletilý žalobce předkládal správním orgánům (které o jeho žádosti rozhodovaly nepřiměřeně dlouho /od 14. 11. 2011 do 1. 9. 2014/, přičemž v průběhu tříletého správního řízení ani nevyslechly žalobce či jeho rodiče) důkazy o tom, že hodlá na území České republiky studovat, nadto žalovaný (ve věci sp. zn. 52A 87/2014) při rozhodování vycházel z nesprávného právního názoru, že předpokladem vyhovění žádosti žalobce je předchozí společné soužití žalobce a rodičů na území České republiky (konkrétně tehdy v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že „jelikož odvolatel nenavštěvoval žádné školní zařízení na území České republiky a veškerý čas pobýval se svými prarodiči na Ukrajině, kde navštěvuje 9. třídu ZŠ v X, nebylo společné soužití s rodiči žalobce prokázáno“).

Vzhledem k tomu, že soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohl přihlídnout k důkazům o skutečnostech, které nastaly až po vydání žalovaného rozhodnutí, tedy nemohl přihlídnout k potvrzení o jazykové přípravě žalobce ze dne 17. 3. 2016 a k vyjádření ředitele Střední automobilní školy Holice ze dne 14. 3. 2016. Žalobce nicméně může podat novou žádost a k žádosti výše uvedené listiny přiložit, neboť předchozí rozhodnutí nevytváří překážku věci rozhodnuté (§ 48 odst. 2 správního řádu). Pokud žalovaný nevyvrátí (k tomu srov. odůvodnění rozsudku tohoto soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 52 A 87/2014 – 71) žadatelem tvrzený důvod žádosti (a budou splněny další zákonem stanovené podmínky), je povinen žádosti vyhovět, jelikož zákon správním orgánům v tomto případě neposkytuje prostor pro správní úvahu.

Jde-li o tvrzený zásah do soukromého a rodinného života, je třeba nejprve zdůraznit, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Pouze ve zcela mimořádných případech by bylo možno nepovolení pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, srovnávat se zásahem do rodinného života, nicméně takovým mimořádným případem projednávaná věc není.¹ Jednak rozhodnutím žalovaného nedošlo ke změně stávajícího stavu, neboť zletilý žalobce se bude se svou matkou i nadále stýkat tak jako dosud, jednak žalobci nic nebrání požádat např. o vydání povolení k přechodnému či k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Navíc žalobce má možnost (jak již naznačil soud výše) podat novou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a v ní uvést všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení před správním orgánem v této věci uvést opomněl.

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání,

¹ Jak zdůraznil Nejvyšší správní např. v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, „*při aplikaci judikатурních závěrů vztahujících se k přezkumu rozhodnutí o zrušení oprávnění k přechodnému či trvalému pobytu je tedy na místě vyžadovat určitou zdrženlivost. Nadto u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů...*“.

když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.; srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. března 2016

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová